

meget mere Grund til at tro, at Faaborg kunde være vel tjent med en Jernbane fra Faaborg til Ringe, som der ikke tidligere har været Tale om en anden Bane. Medens Faaborg oprindelig i 1873, saa vidt mig beljendt, stillede sig temmelig kjøligt lige over for Spørgsmaalet om Anlægget af en Bane til den paatænkte sydfyenske Bane, fik Faaborg i Maret 1875, da denne Bane nærmede sig sin Fuldendelse, et meget klart Bævis for, at dens Interesser være i høi Grad udsatte for at lide, dersom den ikke i en nærmere Fremtid kunde opnaa at faae en Jernbaneforbindelse med sit Opland, og det saa meget mere, som 3 Stationer paa Sidebanen komme i en saadan nærmere Forbindelse med dens Opland, at der var Fare for, at de kunde optage det. Det havde til Følge, at man i 1875 gjentagne Gange og hurtigt oven paa hinanden med stor Indtrængenhed ansøgte om Koncession paa Anlægget af en Bane fra Faaborg til Ringe og til Slutningen endog gik til i det tredje og sidste Andragende at erklære, at man vilde renoncere paa Statstilskuddet af 40,000 Rd. pr. Banemil og lade sig nøie med de almindelige Begunstigelser, naar man blot fik Lov til at anlægge Jernbanen. Da var Tiden saa vidt fremskreden, at den daværende Regjering ikke havde Tid til at gjøre dette Jernbaneforetagende til Gjenstand for et Forslag for den lovgivende Magt, men den Gang gik Forlangendet ene og kun ud paa en Jernbane fra Faaborg til Ringe, og man erkjendte udtryffeligt den Gang, at saavel By som Opland kunde blive betjente paa en tilfredsstillende og tilstrækkelig Maade ved et saabant Jernbaneanlæg. Det er selvfølgelig et Moment, som yderligere har bestyrket Regjeringen i dens For- mening om, at Faaborg maatte kunne lade sig nøie med en saadan Bane. — Jeg skal for Dø- bliffet indskrænke mig hertil.

Sogsbro: Den høitærede Minister har fuldkommen Ret i, at Faaborgs Ønsker i det Besentlige hidtil have strakt sig til at faae en Bane fra Faaborg til Ringe, men det var under den Forudsætning, at det kunde gjenføres strax, thi Faaborg har altid og af gode Grunde lagt overordentlig Vægt paa, saa hurtigt som muligt at faae et Jernbaneanlæg. Man faae nemlig, at med hvert Aar, der gik hen, tabte Byen af sit Opland ligeoverfor Svendborg-Odense-Banen. Men netop fordi man lagde saa overordentlig megen Vægt paa at faae Banen hurtigt, er det ogsaa naturligt, at Stemningen nu har vendt sig aldeles fra Faaborg—Ringe-Banen, thi om end den ærede Minister venter maasse allerede i det kommende Aar at kunne faae en Overenskomst sluttet om, at Svendborg-Odense-Banen bliver overdraget til Staten, saa er det dog Noget, som er meget uvisst, om det vil ske.

Ogsaa Rigsdagen skal give sit Samtykke dertil, og man kan ikke vide, om der kan opnaas saadanne Betingelser, at alle de Parter, som i den Henseende ere interesserede, kunne blive enige. Det er altsaa naturligt, at overfor en saadan aldeles uvis Fremtidsudsiget siger Faaborg: „Nu ønske vi ikke Banen til Ringe, men en anden Bane, som hurtigere kan føre os til Maalet, og i hvert Fald sikke os, at vi komme ind i Jernbane-Nettet samtidig med vor anden Naboby. Det er saa at sige fra alle Sider erkjendt, at det virkelig er en Uret imod Faaborg, at den skal tilfidesættes, medens baade Svendborg og Ålsens skulde have sine Baner. Fremdeles skal jeg med Hensyn til den Plan, som Faaborg nu foretrækker, bemærke, at denne Plan er Regjeringen selv Dp-havsmænd til. Regjeringens egen Ingenieur har udtalt, saaledes som det staar i Motiverne, at der mellem Odense-Svendborg-Banen og Statsbanen „lades saa betydeligt Opland uberørt, hvis Betjening i Forbindelse med Odense Bys Betydning som Centralpunkt vil kunne motivere et fra Odense udgaaende Baneanlæg“. Det er netop Hensynet til denne mellemliggende store og meget frugtbare Del af Fyn, som kunde udvilde sig betydelig mere ved et Baneanlæg, der har fremkaldt disse Undersøgelser fra Regjeringens Side, og den Plan, hvortil saavel denne store Landstrækning som selve Faaborg har sluttet sig. Naar der er viist hen til, at Ålsens og nærmeste Opland fik sit Krav tilfredsstillet ved Banen Ålsens—Lommerup, kan det indrømmes, ligesaavel som at Faaborg med dets nærmeste Opland vilde blive tilfredsstillet ved Banen til Ringe, men der er som sagt betydelige Strækninger der imellem, der ikke blive tilfredsstillende, og naar man kan forene de Krav, der gjøres for disse Egne, tilligemed Kravene, der gjøres for Faaborgs og Ålsens's Side ved denne Banelinie, som Regjeringen selv har ladet undersøge, er det jo naturligt, at der i Egnen er kommet en betydelig Stemning for at følge dette Forslag. Det Ønske, der er indvendt fra Regjeringens Side imod det, er, at det vilde være noget befofeligere; men dette har igjen fremkaldt den Tanke, om det ikke kunde gjøres noget billigere ved, at man forfortede Veien, idet man lod Banen gaa ind til et Punkt paa Statsbanen og ikke til selve Odense, da den sidste Del af Banen jo vilde blive temmelig død, idet den vilde komme til at ligge tæt imellem de to andre Jernbaner. Ved at lade den gaa ind til en Station paa Statsbanen, s. G. til Holmstrup eller til et Punkt der i Nærheden kunde Forbindelsen med Halvoen ogsaa lettes. Da jeg har hørt dette, maa jeg maasse med det Samme indbegaa nogle Indvendinger, som ere bleve fremsatte fra de ærede Medlemmer fra Odense (G. Koch) og Ålsens (S. Petersen). Det ærede Medlem fra Odense nævnedes saaledes, at denne Bane vilde komme til at gaa langs med Aaen, og at